

Arrest

nr. 82 466 van 5 juni 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn, op 29 november 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 14 oktober 2010, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 april 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. KNOPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 24 mei 2006 een asielaanvraag in. Op 22 januari 2007 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 30 maart 2007 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker gegeven.

Op 25 september 2009 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in. Op 16 april 2010 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker dient een beroep in bij de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, die op 3 september 2010 bij arrest nr. 47 781 beslist tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 30 november 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet).

Op 14 oktober 2010 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker gegeven. Verzoeker dient een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dat op 14 januari 2011 wordt verworpen.

Tevens neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op 14 oktober 2010 de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 29 oktober 2010. Dit is de bestreden beslissing die als volgt, wordt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 30.11.2009 (actualisatie op 16.11.2009) via de gemeente Kapellen werd ingediend door:

K.M. (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende :

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Aangezien betrokkene is aangekomen in België na 31.03.2007 (volgens de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen d.d. 15.04.2010 diende verzoeker op 07.11.2007 een asielaanvraag in Nederland in waarna hij in de loop van 2009 is terug gekomen naar België), en hij niet aantoonde dat hij zich bevindt in een prangende humanitaire situatie zoals bedoeld in de vernietigde instructies, voldoet betrokkene niet aan de voorwaarden die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van één van de criteria van de vernietigde van 19 juli 2009.

De bewering dat verzoeker geen laissez-passer krijgt van zijn land en hier dus gevangen zit en geen weg op kan niet aanvaard worden als prangende humanitaire situatie. Betrokkene legt hier namelijk geen bewijs van voor. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren.

Het feit dat hij goed geïntegreerd zou zijn, goede contacten onderhoudt met de mensen uit zijn omgeving en getuigenverklaringen kan voorleggen, lessen Nederlands volgt en goed Nederlands zou spreken, diverse werkopleidingen gevolgd heeft, attesten van individuele begeleiding ACV voorlegt, een attest van inburgeringstraject en van lidmaatschap Bib voorlegt, gewerkt heeft, werkbereid is, werkvooruitzichten heeft, het centrum van zijn belangen in België gevestigd zou hebben, dat hij blijf geeft van grote burgerzin, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de duurzame lokale verankering van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Verzoeker beweert dat hij vreest voor zijn leven, dat hij niet beschermd wordt door politie of overheid in Liberia, dat zijn seksuele geaardheid vervolgingen en schendingen van de mensenrechten tot gevolg heeft in zijn land, doch hij legt geen bewijzen voor die deze beweringen kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat hij vreest voor zijn leven, dat hij niet beschermd wordt door politie of overheid in Liberia, dat zijn seksuele geaardheid vervolgingen en schendingen van de mensenrechten tot gevolg heeft in zijn land volstaat niet als grond voor regularisatie. De brief van WISH kan niet als bewijs voor de aangehaalde problemen aanvaard

worden gezien het gesolliciteerde karakter van de brief, de verklaringen in de brief werden namelijk opgesteld op vraag van betrokkene. Het betreft hier dus geen officieel document zodat aan deze brief geen bewijswaarde kan worden gehecht.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten op 25.01.2007 met de beslissing 'Weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire beschermingsstatus' door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna het CGVS). Hij zou in november 2007 naar Nederland gereisd zijn. Volgens de beslissing van het CGVS kwam hij terug naar België in de loop van 2009 alwaar hij op 25.09.2009 een asielaanvraag indiende. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 07.09.2010 met een beslissing 'Weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire beschermingsstatus' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedure - namelijk ongeveer acht maanden (eerste asielprocedure) en ongeveer een jaar (tweede asielprocedure) - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat de aanvraag dd. 30.11.2009 ontvankelijk wordt verklaard omwille van het feit dat de aanvraag werd ingediend tijdens de periode van 15.09.2009 tot 15.12.2009, zoals voorzien in de vernietigde instructies van 19.07.2009. De elementen die worden aangehaald in de ontvankelijkheid (de bewering dat het in het land van oorsprong niet evident is om binnen een redelijke termijn aan de nodige documenten te geraken, de verwijzing naar art. 3 EVRM, de bewering dat zijn leven in het land van herkomst groot gevaar loopt, de bewering dat de lokale politiediensten en de overheid geen enkele bescherming of hulp zullen bieden, de verwijzing naar de naspeuringen van vluchtelingenorganisaties, dat het minstens een halfjaar zal duren om een nieuw visum voor België te krijgen, de verwijzing naar de permanente inbreuk op het gezinsleven) worden dan ook niet aanvaard als zijnde buitengewone omstandigheden en hebben tevens niet geleid tot de ontvankelijkheid van de aanvraag.

Daarnaast dient er te worden opgemerkt dat niettegenstaande het feit dat de advocaat een onderscheid maakt tussen de ontvankelijkheid en de gegrondheid van het verzoek, een element uit de ontvankelijkheid overgenomen worden in de gegrondheid (dat zijn leven in het land van herkomst groot gevaar loopt). Uit deze aanvraag art 9bis kan dus niet worden opgemaakt of dit element nu bij de ontvankelijkheid (lees: buitengewone omstandigheden), dan wel bij de gegrondheid van het verzoek hoort. Art. 9bis van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft het over buitengewone omstandigheden om een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen bij de burgemeester van de woonplaats waar hij verblijft in België en niet om een verblijfsmachtiging te verkrijgen in het Rijk. Er dient een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds buitengewone omstandigheden (en dus de ontvankelijkheid) en anderzijds de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. Met andere woorden: de buitengewone omstandigheden mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde. Er dient te worden vastgesteld dat de advocaat dit onderscheid niet respecteert. Indien echter geoordeeld zou worden dat bovenstaand element toch bij de gegrondheid zou behoren, dan kan verwezen worden naar hierboven waar reeds werd ingegaan op het element.”

2.Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de overschrijding van de redelijke termijn. Verzoeker licht zijn middel toe als volgt:

“Doordat de bestreden beslissing pas genomen werd na een termijn van 11 maanden na de indiening van de aanvraag, zonder hiervoor een aannemelijke uitleg te geven.

Terwijl de vereiste van de redelijke termijn impliceert dat een bestuurlijke overheid voor een beslissing slechts die tijd mag nemen die nodig is om op zorgvuldige wijze met kennis van zaken te beslissen, rekening houdend met de complexiteit van de zaak en het gedrag van de bestuurde.

Zodat de bestreden beslissing de vereiste van de redelijke termijn schromelijk heeft overschreden.

Toelichting:

Verzoekende partij diende zijn aanvraag in op 30/11/2009.

Teneinde te onderzoeken of in een bepaald geval de redelijke termijn werd overschreden dienden volgende aspecten te worden onderzocht:

- de complexiteit van de zaak: verzoekende partij diende een volledig dossier in, met alle nodige elementen. De feiten en aangehaalde argumenten zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar zodat er snel een beslissing kan genomen worden, hetgeen de dienst Vreemdelingenzaken nalaat te doen.- Het gedrag van de bestuurde: verzoekende partij oordeelt dat hieromtrent weinig kan worden opgemerkt: hij diende naar beste vermogen zijn aanvraag tot regularisatie in. Verzoekende partij stelde dus alles binnen zijn macht in het werk om de behandeling van zijn aanvraag snel te doen verlopen, en stelde geenszins enige vertragingsovernames.

- het gedrag van het bestuur: het gedrag van de Dienst Vreemdelingenzaken was niet van die aard om de beslissing te bespoedigen: zij ondernam geen actie en berichtte verzoekende partij niet in waarom dermate lange tijd geen beslissing werd getroffen. De Dienst Vreemdelingenzaken is dan ook ontegensprekelijk in fout.

Het spreekt bijgevolg voor zich dat de Dienst Vreemdelingenzaken de redelijke termijn overschreden heeft.”

2.2. In de repliekmemoorie volhardt verzoeker in zijn middelen en argumenten vevat in zijn inleidend verzoekschrift.

2.3. De Raad wijst erop dat er geen wetsbepaling is die een behandelingstermijn voorschrijft voor aanvragen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Het beoordelen van de termijn waarbinnen een beslissing werd genomen, moet *in concreto* gebeuren aan de hand van de specifieke omstandigheden van de zaak. Bij de beoordeling van de redelijke termijn dient rekening te worden gehouden met de mogelijkheid van het bestuur om over alle feitelijke gegevens, inlichtingen en adviezen te beschikken die het moet mogelijk maken met kennis van zaken te beslissen. Zowel de concrete gegevens van de zaak als de houding van de partijen worden betrokken in deze beoordeling.

Rekening houdend met het feit dat verzoeker de mogelijkheid had om aanvullingen in te dienen, dat elke aanvraag individueel moet worden onderzocht en beoordeeld en dat wordt aangenomen dat de Dienst Vreemdelingenzaken een groot aantal aanvragen te behandelen heeft, gelet op de bijzondere regeling die zij had ingesteld voor aanvragen of aanvullingen ingediend tussen september 2009 en december 2009 kan een behandelingstermijn van 11 maanden niet als onredelijk lang worden beschouwd. Verzoeker toont daarenboven niet aan welk belang hij heeft bij het aanvoeren dat de bestreden beslissing eerder had moeten worden genomen. Een eventuele schending van de redelijke termijn zou hoe dan ook niet tot gevolg hebben dat enig recht op verblijf in hoofde van verzoeker zou ontstaan. (RvS 18 februari 2008, nr. 179.757).

De schending van het beginsel van de redelijke termijn wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.4. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Verzoeker wijst op een *“schending van de motiveringsplicht door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de bestreden beslissing.”*

Verzoeker licht zijn middel als volgt toe:

“Doordat de bestreden beslissing stelt dat er geen prangende humanitaire situatie is, nu verzoekende partij niet aantoont dat hij geen laissez-passer heeft ontvangen bij zijn uitwijzing na zijn asielaanvraag en nu het stelt dat hij geen bewijzen bijbrengt dat zijn seksuele geaardheid in Liberia ernstige schendingen van de mensenrechten tot gevolg heeft.

Terwijl de formele en materiële motiveringsplicht vevat in artikel 97 van de Grondwet en in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen, die niet gebrekkig mag zijn.

Zodat de bestreden beslissing niet aan deze vereisten voldoet, en derhalve in strijd is met de vereiste en de wil van de wetgever dat een individuele bestuurshandeling duidelijk, nauwkeurig en rechtsgeldig dient te worden gemotiveerd (Raad van State 11 januari 1993, arrest nr. 41.525).

Toelichting:

De motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken is volstrekt gebrekkig: zij verklaren de regularisatieaanvraag ongegrond omdat verzoekende partij niet aantoonde dat hij geen laissez passer heeft ontvangen bij zijn uitwijzing na zijn asielaanvraag en nu het stelt dat hij geen bewijzen bijbrengt dat zijn seksuele geaardheid in Liberia ernstige schendingen van de mensenrechten tot gevolg heeft.

Het is destijds dienst vreemdelingenzaken geweest die een aanvraag tot terugname heeft gedaan voor verzoekende partij aan zijn land Liberia. Zij zijn zodoende op de hoogte van de beslissingen hieromtrent genomen. Zij hebben toegang tot het gehele dossier van verzoekende partij. Uit dit dossier blijkt ontegensprekelijk dat verzoekende partij geen doorgang heeft verkregen voor zijn land. Het is dus niet aan verzoekende partij om dit feit aan te tonen. Temeer omdat verzoekende partij dit zelf niet kan bewijzen.

Verzoekende partij heeft getracht aan toch één of ander bewijs hiervan te bekomen, doch zonder resultaat. Het enige wat hij verkreeg is een attest van het gesloten centrum die zegt van wanneer tot wanneer hij daar verbleven heeft.

Daarnaast wordt verzoekende partij verweten dat hij geen bewijzen bijbrengt van het feit dat zijn seksuele geaardheid ernstige schendingen van de mensenrechten met zich meebrengt. De seksuele geaardheid van verzoeker an sich, wordt niet betwist in de weigeringsbeslissing.

Wat de ernstige schendingen van de mensenrechten betreft, kan er verwezen worden naar de algemene kennis omtrent Liberia en haar houding t.o.v. homoseksualiteit. Homoseksualiteit is nog steeds verboden in Liberia en wordt gestraft met zware straffen. Dit blijkt uit een simpele opzoeking op internet en uit rapporten van erkende NGO's.

Ook dienst vreemdelingenzaken is op de hoogte van deze praktijken, zodoende is het niet aan verzoekende partij om aan te tonen dat uitkomen voor zijn seksuele geaardheid in Liberia lijdt tot miskennis van zijn mensenrechten.

De motivering van de ongegrondheidsbeslissing is dus manifest gebrekkig.

De beslissing werd dan ook niet op afdoende wijze gemotiveerd.

Het middel is gegrond.

2.5. In de repliekmemorie volhardt verzoeker in zijn middelen en argumenten vervat in zijn inleidend verzoekschrift.

2.6. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepaling, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet gemotiveerd waarom de door verzoeker aangehaalde redenen waarom hij meent in aanmerking te komen voor een machtiging tot verblijf niet worden aanvaard. De bestreden beslissing gaat aldus in op de door verzoeker aangehaalde elementen en neergelegde bewijsstukken. Uit het verzoekschrift blijkt ook dat verzoeker deze motieven kent, zodat een schending van de formele motiveringsplicht niet wordt aangetoond.

Waar verzoeker aangeeft het niet eens te zijn met de motieven, met name dat er geen sprake is van een prangende humanitaire situatie, nu hij niet aantoonde dat hij geen laissez-passer heeft ontvangen bij zijn uitwijzing na zijn asielaanvraag en hij geen bewijzen bijbrengt dat zijn seksuele geaardheid in Liberia ernstige schendingen van de mensenrechten tot gevolg heeft, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker heeft een aanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan verzoeker. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker is het niet eens met de motieven dat er geen sprake is van een prangende humanitaire situatie, nu hij niet zou hebben aangetoond dat hij geen laissez-passer heeft ontvangen bij zijn uitwijzing. Verzoeker benadrukt dat het de Dienst Vreemdelingenzaken zelf is die een aanvraag tot terugname heeft gedaan bij Liberia, zodat zij op de hoogte is aangaande de beslissing die hierover werd genomen. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft ook toegang tot het gehele dossier, waaruit duidelijk blijkt dat verzoeker geen doorgang heeft verkregen voor zijn land. Verzoeker meent dan ook dat hij dit zelf niet kan bewijzen, doch dit wel getracht heeft en enkel een attest van het gesloten centrum heeft verkregen waaruit blijkt hoelang hij in het centrum heeft verbleven.

In zijn aanvraag om machtiging tot verblijf stelde verzoeker het volgende:

“Het is duidelijk dat verzoekende partij niet terug kan naar zijn land, zowel om de redenen die reeds werden uiteengezet in zijn asielaanvragen als omwille van het feit dat verzoekende partij geen laissez-passer krijgt van zijn land.

Verzoekende partij zit hier gevangen en kan geen weg op, doch verzoeker doet er alles aan opm zijn verblijf zo goed mogelijk te laten slagen en zich zo goed mogelijk te integreren. Dit blijkt uit de bijgevoegde stukkenbundel die uitermate uitgebreid is. (...)”

De bestreden beslissing stelt dienaangaande het volgende:

“De bewering dat verzoeker geen laissez-passer krijgt van zijn land en hier dus gevangen zit en geen weg op kan kan niet aanvaard worden als prangende humanitaire situatie. Betrokkene legt hier namelijk geen bewijs van voor. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren.”

Verzoeker ontkent niet dat hij geen bewijzen bijbracht van het feit dat hij geen laissez-passer kan verkrijgen of België niet zou kunnen verlaten. Verzoeker meent dat hij dit niet kan aantonen doch dat de Dienst Vreemdelingenzaken dit voldoende kon afleiden uit zijn dossier. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker dit voor het eerst aanvoert in zijn inleidend verzoekschrift. Verzoeker dient een aanvraag in om machtiging tot verblijf waarbij hij de prangende humanitaire situatie inroept, zodat het bewijs hiervan wel degelijk bij verzoeker ligt. Verzoeker meent dat de bewijzen terug te vinden zijn in zijn persoonlijk dossier bij de Dienst Vreemdelingenzaken, doch verzoeker voegt geen van deze bewijzen bij zijn aanvraag hoewel hij deze documenten uit zijn dossier kan opvragen. Bovendien blijkt dat verzoeker de Dienst Vreemdelingenzaken zelfs niet attent maakte op het feit dat er bewijzen in zijn dossier terug te vinden zijn, noch gaf hij te kennen welke pogingen werden ondernomen ten einde een laissez-passer te bekomen. Het attest dat hij werd vastgehouden in het gesloten centrum te Vottem werd na de bestreden beslissing opgesteld. Verzoeker brengt dit argument of bewijs aldus voor het eerst aan naar aanleiding van zijn inleidend verzoekschrift, zodat het verweerder niet ten kwade kan worden geduid hier geen rekening mee te hebben gehouden. Verweerder oordeelde terecht dat verzoeker zich beperkt tot een loutere bewering dat hij geen laissez-passer kan bekomen, zonder aan te geven welke pogingen hij, of zoals verzoeker beweert, de Dienst Vreemdelingenzaken reeds heeft ondernomen, laat staan hier enig bewijs van bij te brengen. Verzoeker toont dan ook niet aan dat verweerder op kennelijk onredelijke of niet afdoende wijze motiveerde aangaande verzoekers argumenten dat hij geen laissez-passer kan verkrijgen.

Verzoeker is het tevens niet eens met de motieven dat hij geen bewijzen bijbracht van het feit dat zijn seksuele geaardheid een ernstige schending van de mensenrechten met zich meebrengt. Hij benadrukt dat zijn seksuele geaardheid op zich niet betwist wordt in de bestreden beslissing. Hij wijst op de algemene kennis omtrent Liberia en haar houding ten opzichte van homoseksualiteit. Het feit dat homoseksualiteit verboden is en streng wordt bestraft, blijkt volgens verzoeker uit simpele opzoeken op het internet en uit rapporten van erkende NGO's, zodat verweerder ook op de hoogte is van deze praktijken.

De bestreden beslissing motiveert dienaangaande het volgende:

“Verzoeker beweert dat hij vreest voor zijn leven, dat hij niet beschermd wordt door politie of overheid in Liberia, dat zijn seksuele geaardheid vervolgingen en schendingen van de mensenrechten tot gevolg heeft in zijn land, doch hij legt geen bewijzen voor die deze beweringen kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat hij vreest voor zijn leven, dat hij niet beschermd wordt door politie of overheid in Liberia, dat zijn seksuele geaardheid vervolgingen en schendingen van de mensenrechten tot gevolg heeft in zijn land volstaat niet als grond voor regularisatie. De brief van WISH kan niet als bewijs voor de aangehaalde problemen aanvaard worden gezien het gesolliciteerde karakter van de brief, de verklaringen in de brief werden namelijk opgesteld op vraag van betrokkene. Het betreft hier dus geen officieel document zodat aan deze brief geen bewijswaarde kan worden gehecht.

(...)

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten op 25.01.2007 met de beslissing 'Weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire beschermingsstatus' door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna het CGVS). Hij zou in november 2007 naar Nederland gereisd zijn. Volgens de beslissing van het CGVS kwam hij terug naar België in de loop van 2009 alwaar hij op 25.09.2009 een asielaanvraag indiende. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 07.09.2010 met een beslissing 'Weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire beschermingsstatus' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedure - namelijk ongeveer acht maanden (eerste asielprocedure) en ongeveer een jaar (tweede asielprocedure) - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.”

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in zijn aanvraag kort de problemen die hij ondervindt door zijn seksuele geaardheid schetste en hierbij ook wees op de door hem ingediende asielaanvragen. Ten bewijzen van zijn seksuele geaardheid en de vervolgingen en schending van de mensenrechten die hij hierdoor zou ondervinden bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, bracht hij een verklaring bij van WISH (werkgroep internationale solidariteit met Holibi's). Uit de motieven in de bestreden beslissing blijkt dat verweerder de door verzoeker bijgebrachte bewijzen heeft onderzocht doch deze onvoldoende achtte, gelet op het gesolliciteerde karakter. Verzoeker betwist deze argumenten niet. Tevens wijst verweerder erop dat verzoekers asielaanvraag inmiddels werd afgesloten met een beslissing "*weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus*". Verzoeker stelt terecht dat verweerder zijn seksuele geaardheid weliswaar niet betwist, doch verweerder motiveert tevens dat het aan verzoeker is om de nodige bewijzen bij te brengen waarom dit een grond voor het toekennen van een machtiging tot verblijf zou kunnen vormen. Verzoeker beweert dat hij hierdoor vervolgd zal worden en er schending van de mensenrechten zullen plaats vinden, doch brengt geen bewijzen naar voor, die aantonen dat hij persoonlijk problemen ondervond of zal ondervinden bij een terugkeer. Waar verzoeker in zijn inleidend verzoekschrift stelt dat dit algemeen geweten is en dat dit blijkt uit algemene rapporten die terug te vinden zijn op het internet, stelt de Raad vast dat verzoeker het UNHCR-rapport en zijn opzoekingen van het internet voor het eerst neerlegt naar aanleiding van zijn inleidend verzoekschrift. Verweerder dient evenwel geen onderzoek op het internet te verrichten ten einde zelf bewijzen te verzamelen aangaande verzoekers beweringen. Het is aan verzoeker om in zijn aanvraag zijn beweringen te staven met de nodige bewijzen die op hem persoonlijk betrekking hebben. Verweerder hield bij zijn beoordeling dan ook rekening met alle door verzoeker neergelegde documenten en oordeelde op kennelijk redelijke wijze dat verzoeker onvoldoende bewijzen bijbracht van zijn bewering opdat deze een grond zouden vormen voor het toekennen van een verblijfsrecht.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

2.7. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker licht zijn middel als volgt toe:

"Doordat het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voor t te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die dor ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Terwijl de bestreden beslissing enkel op basis van voornoemde elementen (verzoekende partij toont niet aan dat hij geen laissez-passer heeft ontvangen bij zijn uitwijzing na zijn asielaanvraag en hij brengt geen bewijzen bij dat zijn seksuele geaardheid in Liberia ernstige schendingen van de mensenrechten tot gevolg heeft) stelt dat er geen prangende humanitaire situatie is.

Zodat de bestreden beslissing geenszins op redelijke wijze werd genomen.

Toelichting:

Verzoekende partij verwijst naar hetgeen zij reeds eerder stelde.

De Dienst Vreemdelingenzaken wijst de regularisatieaanvraag af op basis van elementen die niet zouden bewezen worden, echter is Dienst Vreemdelingenzaken in het bezit van het bewijs, heeft zij de kennis erover.

Gelet op het voorgaande kon de bestreden beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken niet op rechtmatige wijze zomaar stellen dat de aanvraag van verzoekende partij ongegrond zou zijn.

De bestreden beslissing is dan ook onredelijk en voldoet niet aan het criterium dat het een beslissing moet zijn die dor iedere ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Het middel is gegrond."

2.8 In de repliekmemoire volhardt verzoeker in zijn middelen en argumenten vervat in zijn inleidend verzoekschrift.

2.9. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

De Raad wijst erop dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt het redelijkheidsbeginsel schendt, wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Uit de bespreking van het tweede middel blijkt dat verzoeker er niet in slaagt aan te tonen met welke feiten of gegevens, die aan verweerder gekend waren of gekend dienden te zijn op het ogenblik van de beslissing, verweerder geen rekening heeft gehouden. Zowel aangaande verzoekers argument dat hij geen laissez-passer kan verkrijgen als aangaande zijn problemen in Liberia omwille van zijn seksuele geaardheid, heeft verweerder rekening gehouden met alle door verzoeker bijgebrachte feiten en gegevens en is hij op een kennelijk redelijke wijze tot de conclusie gekomen dat verzoeker onvoldoende bewijzen bijbracht van zijn beweringen, zodat deze geen grond kunnen vormen voor het toekennen van een verblijfsrecht. De Raad stelt vast, na de bespreking onder het tweede middel en in het kader van zijn wettigheidstoezicht, dat de gemachtigde van de staatssecretaris in redelijkheid tot de door hem gedane vaststellingen is gekomen en er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die onverenigbaar zijn met die vaststellingen. Een schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juni tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN